

godt, det kan gaa an at gjøre en væsentlig Forskjel mellem, om det er første Gang eller oftere, at vedkommende Kvinde er bleven besvangret udenfor Ægteskab, fordi vi vel maa erindre, at de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget nærmest ere i Børnets Interesse, og Børnet er jo lige uskyldigt, enten det er første, anden eller tredje Gang. Tanken er jo dog den, at ved at forbedre Moderens Stilling og ved at række hende kraftige Midler til at komme til sin Ret der, gavner man indirekte Børnet, det vil dog vist næsten altid slaa til. Derfor tror jeg, at alle de Bestemmelser, som saaledes sigte til at betrygge hende med Hensyn til at faae Alimentationsbidraget, væsentlig og fornemlig er i Børnets Interesse, hvad enten det er det første Gjiltrin, hun har begaaet, eller det er oftere gjentaget. — Hvad § 3 angaar, saa skal jeg blot bemærke, at det naturligvis altid er og bliver en Skjønssag, hvorledes man i saa Henseende skal stille sig. At betragte Alimentationsbidrag for den resterende Tid som egentlig Gjæld, det er ikke stemmende med den hidtil gjældende Lovgivning, og det forekommer mig heller ikke, at det vil være i og for sig rigtigt. Hvis man vilde betragte det som staaende i lige Række med anden Gjæld, saa maatte blandt Andet Følgen deraf blive, at Bidraget ikke alene maatte udredes forlods fremfor Arvingerne, men det maatte ligefrem konkurrere med Kreditorerne, hvad der dog virkelig vilde være for vidtgaaende. Bidraget maa jo betragtes ikke som en egentlig Gjæld, men som en familieretlig Forpligtelse, som en i familieretlige Forhold begrundet Alimentsforpligtelse, derfor har jo ogsaa den nugældende Ret antaget — det betvivles ikke nu — at Retten ophører med Barnefaderens Død. Men naar man vil gaa et Skridt videre uden at forlade det Grundlag, som jeg anser for rigtigt, nemlig at Alimentsbidrag maa betragtes ikke som en almindelig civilretlig Gjældsforpligtelse men som en paa privatretligt Forhold hvilende Underholdningspligt, saa forekommer det mig, at der nødvendigvis maa tages noget Hensyn til, hvorledes Forholdet er ved Barnefaderens Død; og det vilde egentlig være i høj Grad at vende Forholdet om, hvis man vilde stille de uægte Børn bedre end Enken og de ægte Børn, det gaar vist under ingen Omstændigheder an. Nu kan man maasse sige, at naar det er en meget velhavende Mand, saa kunde der maasse være nok til dem Alle, saa var Enken og de ægte Børn ikke udsatte for Savn, om der ogsaa blev afsat til det uægte Barn. Dertil bemærker jeg, at det vil være meget vanskeligt at lade det Hele være afhængigt af Noget, som ikke lader sig

forme som en almindelig Regel, at lade det være afhængigt af et saadant individuelt Skjøn, om Alimentsbidrag til uægte Børn kunne udlægges, uden at Enken og de ægte Børn kom til at savne Noget, og ved dette at savne Noget maa forstås i Følge deres Stand og Stilling, i Følge deres hele Levevis. Derfor forekommer det mig, at det har et stort Fortrin der at blive staaende ved en almindelig Regel, og naar man vil det og ikke vil indlade sig paa saadanne individuelle Skjøn i det enkelte Tilfælde, saa tror jeg ikke godt, det er muligt at stille denne Regel anderledes, end Lovforslaget gjør, nemlig saaledes, at naar der er en Enke og ægte Børn, kan dette Krav fra uægte Børn ikke komme i Betragtning, hvori- mod det ellers kan fremjættes. Jeg skal ikke nægte, at for mig har den Betragtning, som blev gjort gjældende af den ærede 8de Landssthingsmand for 2den Kreds (Tvede), ogsaa Vægt, nemlig at det i mange Tilfælde vil være meget anstødeligt og krænkende for en Familie, at saadanne Forhold skulle frem ved Mandens Død, Forhold, som maasse have hvilet i mange Aar, og som maasse de Paagjældende ere fuldstændig uvidende om, det synes jeg er et Hensyn, som ogsaa kan fortjene at komme i Betragtning, nemlig Hensynet til Familiens Følelse, som ligger til Grund for denne Opfattelse. Naar der staar i § 3, at disse Bidrag skulle afsættes, naar Paastand herom fremjættes af Moderen, saa er det for Resten ikke for at fremhæve, at det just skal være Moderen, der skal fremjætte Paastanden, at disse Ord ere indsatte; men det er nærmest for at fremhæve, at Skifteretten ikke *ex officio* skal afsætte disse Beløb, men kun, naar der nedlægges Paastand derom. Det vilde jo dog være altfor urimeligt, om Skifteretten i hvert enkelt Tilfælde skulde være forpligtet til at undersøge, om den Afvæde muligvis havde haft uægte Børn, som han skulde svare Alimentsbidrag til. Reglen maa være den, at de Paagjældende selv sørge for at melde sig og nedlægge Paastand, hvis de ville have Noget. Derfor vil jeg ikke have Noget imod, at der blot bliver sat: „Saafremt Paastand herom fremjættes af rette Vedkommende“, eller at der mulig ikke kommer til at staa Andet end: „i rette Tid fremjættes“. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor saadanne Beløb skulle indbetales, saa forekommer det mig noget besynderligt at foreslaa, at de skulle indbetales til Fattigvæsenet, naar Fattigvæsenet iøvrigt efter Forholdets Betskafsnhed aldeles ikke har Noget med det Hele at bestille. Hvis Stillingen f. Ex. har været den, at